

mindre Anledning for mig til for Diebliffet at komme ind paa Mindretallets Forslag.

De Vædringsforslag, som Fleertallet har stillet, og som ogsaa subsidiairt ere tiltraadte af Mindretallet, ere, som jeg tør troe, i Betænkningen saa udsørligt motiverede, at det for Diebliffet heller ikke med Hensyn til disse er nødvendigt for mig at opholde Forsamlingen, og jeg vil derfor hellere oppebie de Erindringer, som maatte fremkomme mod dem. Iøvrigt vil det findes, at de alle ere fuldkomment forenelige med det Standpunkt, hvorpaa Lovforlaget selv har stillet sig, og at endogsaa flere af dem fra dette samme Standpunkt noget nær give sig af sig selv; der er neppe noget af dem, der er saa betydeligt afvigende fra Lovforlagets Tanke, at der fra den høitærede Ministers Side kan ventes nogen egentlig Modstand derimod. Det Vædringsforslag, som gaaer længst bort fra Lovforlaget, saaledes som det foreligger fra Regjeringen, er det, som gaaer ud paa at gjøre det muligt for Mænd i visse Stillinger, som ikke fra Begyndelsen af særlig have forberedt sig til Sagførervirksomheden, paa en noget lettere Maade end den almindeligt foreskrevne at komme ind i denne, naar de paa et senere Trin i Livet maatte attraae Saadant, og i Forbindelse dermed Forslaget om, at Overgangen fra Sagførerstillingen til andre Stillinger og omvendt skal være noget friere og lettere. Det er dernæst ligeledes et Punkt af en noget større Betydning, at man har søgt at lette Bevægelsen indenfor Sagførernes egen Kreds, saaledes at der uden altfor stor Vanskelighed kan gaaes over fra en Virksomhed paa eet Sted til en lignende paa et andet. Vi have endelig af praktiske Grunde, der ville findes udbillede i Betænkningen, foreslaaet en Vædring i Lovforlagets Bestemmelser med Hensyn til Fuldmagtsforholdet. Som sagt, skal jeg imidlertid ikke i nærværende Dieblif. komme nærmere ind paa Sagen, men oppebie de Erindringer, der maatte fremkomme. — Der er af ærede Medlemmer stillet et Par Vædringsforslag, af hvilke imidlertid det af den ærede 3die Landssthingsmand for 3die Kreds (Tobiesen) stillede ikke forekommer mig at være af nogen egentlig Betydning. Af større Betydning er vistnok de af

den 1ste Landssthingsmand for 8de Kreds (Bonne) og den 3die Landssthingsmand for 7de Kreds (Dresing) stillede Vædringsforslag; men jeg vil lade de ærede Forslagsstillere motivere deres Vædringsforslag, forinden jeg skal tillade mig at gaae ind paa dem.

**Tobiesen:** Jeg vilde gjerne vække det høie Things Interesse for det Vædringsforslag, som jeg har stillet til Lovforlagets § 4, angaaende de danske Jurister, som have erholdt Charakteren „Ei ubeqvem“. Man er vistnok ved Lovforlagets Affattelse gaaet ud fra den Forudsætning, at man for de danske Juristers Vedkommende kan lægge den samme Opfattelse til Grund ved Bedømmelsen af deres Værd som for de latinske Juristers, saaledes at man bedømmer deres Værd efter den Charakter, som de have faaet til deres Examen. Det forekommer mig imidlertid, at der er en ikke uvæsentlig Forskjel mellem disse 2 Classer af Candidater, navnlig med Hensyn til deres Skikkethed til Sagførervirksomhed. Den latinske Jurist møder til sin Examen med en vis almindelig Fordannelse, og efterat han i længere Tid har hengivet sig til at studere paa en videnskabelig Maade og skaffet sig en videnskabelig Dannelse; han møder derhos i Reglen til sin Examen i en Alder, hvori han har obtineret en saadan Modenhed, at man ikke kan nægte, at den Charakter, som han da erholder, og at det Stempel for at være en dygtig Mand eller en Mand af middelmaadig Dygtighed, som da bliver paatrykt ham, virkelig har sit Værd, om det end i enkelte Tilfælde som alt Mennesseligt kan være noget mindre paalideligt og rigtigt. For den danske Jurists Vedkommende stiller Sagen sig derimod ganske anderledes. Jeg har ifølge min Stilling haft en ikke ringe Leilighed til at blive bekendt med de danske Juristers Forhold, og jeg skal derfor tillade mig med et Par Ord at udbille for det ærede Thing, hvorledes den danske Jurist meget ofte bliver til, hvorledes han uddanner sig til sin Examen. Dette steer sædvanligt paa den Maade, at det unge Mennesske, der gaaer denne Vej, i en Alder af 12 til 14 Aar kommer ind som Skriver, eller hvad man kalder Dreng, paa et Herredscontoir, hvor han i den første Tid be-